

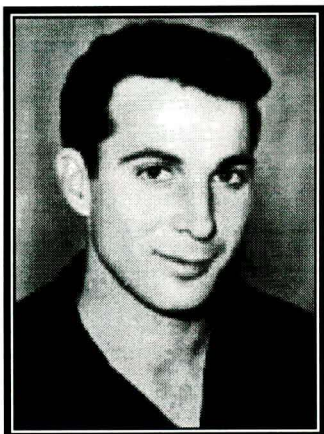

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

סמל יואב גרוס ז"ל

בן פנינה ויוסף
נולד בתל-יוסף
בתאריך י' בחשוון תרצ"ט, 4/11/1938
התגורר במשגב עם
התגייס באוקטובר 1957
שרת בחטיבת הצנחנים
נפל במלחמת ששת הימים, בירושלים
בתאריך כ"ז באייר תשכ"ז, 6/6/1967
נקבר בהר הרצל

אזור: ב חלקה: 11 שורה: 21 קבר: 4
הותיר אחריו אישה ושתי בנות

בן 29 בנפלו

קורות חיים

בן יוסף ופנינה. נולד ביום י' במרחשוון תרצ"ט (4.11.1938) במשק תל יוסף. התחנך במשק והחל שם לימודיו היסודיים. עד כיתה ג' למד שם ובעזוב ההורים את המשק בשנת 1949 המשיך ללמוד בבית הספר "הגפן" בחיפה. באותו פרק זמן היה חבר בצופי ים בחיפה. כאשר סיים את לימודיו היסודיים עבר לבית הספר התיכון המקצועי שליד הטכניון העברי ושם רכש את מקצוע המכונאות. הצטרף לתנועת "המחנות העולים". עסק בהדרכת נוער ובפעילות חברתית. עם סיום לימודיו התיכוניים יצא להכשרה במסגרת הגרעין למשק מחניים. באוקטובר 1957 גויס במסגרת נח"ל ושם עבר קורס מ"כ אשר סיימו כחניך מצטיין. כן עבר וסיים בהצטיינות קורס סיירים. בשנת תשי"ט (1959) השתתף בצעדת ארבעת הימים. כאשר סיים את שירותו הסדיר הגשים את חלומו והצטרף לגרעין במשק משגב עם. השתלב יפה בחיי המשק ובחברה שבו ונעשה לאחד מעמודי התווך שם. נטל עצמו את ריכוז ענף השלחין ופיתח את הענף. היה מסור לעבודתו ללא לאות ובענף זה עבד מתוך שקט עד תקופת גיוסו האחרון לצה"ל בצאתו למילואים למלחמת ששת הימים. במשק הכיר את יהודית רעייתו והקים אתה משפחה. תקופת מה עשה

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

אתה בגליל ים ולאחר זמן חזרו למשגב עם. בשעות הפנאי המעטות התמסר למשפחתו אשר אהב וגם לענפי ספורט שונים שהיו חביבים עליו ואשר בהם היה פעיל (כגון בקבוצת הכדורסל וגם בשחייה; הוא השתתף בצליחות העממיות של הכנרת על שם "חסיד"). כחבר מזכירות הקיבוץ וכחבר ועדת התרבות תרם רבות לפעילות החברתית במשק. בעל אופי רציני היה, מוכן להקשיב לאיש שיחו מתוך חיוך טוב ושלי. מעולם לא סירב לפניית חבר בשעת צרה ותמיד נענה לו מתוך רצון. לכן היה מקובל על כל ידידיו ומכיריו. אף הראה מסירות להוריו וזו לא הועבה כתוצאה מהיותו חבר משק, כי היה מנצל כל חופשה להשתחרר מעבודתו במשק לשם ביקור בבית הוריו. נקרא למילואים לפני מלחמת ששת הימים ומצא את מקומו בסיירת - ובקרב על שחרור ירושלים ליד שער האריות ביום כ"ז באייר תשכ"ז (6.6.1967), הוא היום השני לקרבות, נפל. הניח אשה ושתי בנות. הובא למנוחת עולמים בבית הקברות הצבאי שעל הר הרצל בירושלים. ראויה לתשומת לב החוברת שנמצאה בין שאר עלונים (מימי בית הספר בכיתה ו') שהשתתף בהם - ובו חיבור על האם במלחמת הקוממיות. בחיבור זה מתוארת האם העבריינה, המגדלת את ילדיה ודואגת להם בצעירותם עד התבגרם וצאתם להילחם באויבי ישראל. באחד הימים היא מקבלת ידיעה, כי בנה, "הגיבור בפלוגת הפורצים לירושלים", נפל; בשורה זו היא מקבלת ביגון אך גם בגאון על "בנה יחידה אשר השתתף במפעל רב הוד לשחרור מדינתנו". אך רצה הגורל שיואב, כעבור שנים, יפול במלחמת ששת הימים על שחרור עיר הקודש. את עלונם הוציא משגב עם לזכרו. כן הוציא הקיבוץ חוברת לזכרו. זכרו הועלה גם בספר "אשר נפלו במלחמה" לזכר בני הקיבוץ המאוחד שנפלו במלחמת ששת הימים ולאחריה. שמו הונצח בספר "ירושלים של צנחנים". עמוד הוקדש לתולדותיו ולתיאור הקרב האחרון שלו בספר "מאריות גברו" של מפקדת הצנחנים. בכרך ד' של "גוילי אש", ילקוט עזבונם של הבנים שנפלו במערכות ישראל, הובא מעזבונו.

בְּקִבוּצָתִי

שעת־צהריים הגיעה, שעת הוצאת הפרות למרעה. הצטיידתי, כרגיל, בארוחה וארד לי אל כריי־המרעה שלנו אשר על הגבעה ממולי; בְּפָרִים האלה רועים גם הבדואים את עדרי־גמליהם. השתכנתי לי בזה ובפי חליל, כמנהג הרועים; דומה שחכייתי למישהו שיבוא וישמע את קול־חלילי. ואמנם פרותי קרבו אלי וכן באו כמה מגמלי־הבדואים והרגש הרגשתי שהם נהנו מחלילי. אף הבדואי עטוף־העבייה התקרב אלי, התיישב והאזין לקולו הערב של החליל. ועוד אנו כולנו שקועים, אני בנגינה ואלה שסביבי בהאזנה, והנה הופיעו כעשרה בדואים אחרים — בני־הסביבה, כנראה — התיישבו גם הם והאזינו. ולפתע שמענו קולות שבאו מכיוון מגדל־הקידוח: "הידד! הידד!" וכעבור זמן־מה בא השומר רכוב על סוסתו ובשורה בפיו: "מים! גלינו מים!" לא האמנתי למשמע אזני.

מיד עליתי עם פרותי, הכנסתי לרפת — וכולנו הצטופפנו מסביב לבאר לשמוח בשמחת־המים. אכן היתה זו שמחה במשק! עד שעה מאוחרת רקדנו, שרנו, ישבנו וגם שוחחנו ו"ציזבטנו" ליד הבאר ומסביב למדורה.

אך באותו רגע נגעה בי יד:

"קום, חבר, לבית־הספר!"

אז התעוררתי משנתי העמוקה ששקעתי בה מתוך עייפות בשעה מאוחרת לאחר שנסתיימה שיחת־החברים — ובלבי בטחון עז שיש בכוחנו כיום, ואף ברגע זה, לעלות להתיישבות. העייפות והבטחון הרדימו אותי — והנה באה היד לעורר אותי משנתי המתוקה — ומחלומי.

אך האומנם היה זה רק חלום?!

תש"ז. גרעין, "מתחילים".

משקנו נמצא על ראש גבעה — ובחצרו מספר צריפים ישנים וכמה אהלים. בפינה אחת עומדת לה חורבת־אבנים המכוסה פחים, ועם הפנסך פנימה נדמה לך כי חורבה זו עלולה להתמוטט בכל רגע. פה החליטו החברים להעמיד שלוש פרות נגד רצונן ושתי עגלות שזה עתה יצאו לאוויר־העולם. בחורבה זו אשב לי בנחת לעת ערב ואחלוב את פרותי החמודות.

והנה גשם התחיל לטפטף מעל לראשי. בזמן החליבה ובזמן חלקי את האוכל לאיבוסים מסתרות להן העגלות בצד לבל ירטיבן הגשם. אני לוקח מספר שקים ומכסה אותן, ובשעת־מעשה אני מסתכל בהן ואומר לעצמי: אלה תשרתנה אותנו בעתיד כראוי! בצד מונחות מספר חבילות־קש המשמשות לריפוד ואני פורש את כל הקש מתחתן ומעליהן. וכך ממשיך אני לשבת פה כל הלילה ומשתתף בצערן ובסבלן של פרותי. אחת העגלות מסתכלת בי ומכשכשת בזנבה הקטן והלבן כאילו מנחמת אותי ועגלה שניה מלקקת בלשונה הרך את שולי מעילי ומתכוונת על־ידי כך לרמוז לי כי אכן צמאה היא — ואני אוסף את "שארית הפליטה" בדליים ומגיש לה שת־שֶׁהָה. לבסוף אני עוזב אותן ויוצא בשקט לאוויר־הלילה.

לעת בוקר מתאספים ליד חדר־האוכל כל החברים, מי בפטישו ומי במעדרו, ושירת־הבוקר נסוכה עליהם — והציפרים בשמים מלוות אותם בצפצופן לשדות־הבר המעטים שלנו, כי אדמה רבה לעיבוד אין לנו, שכן אדמתנו מלחה ברובה. מעבר ההר השני משתרעת לה חלקה יפה הראויה לעיבוד — אך קטנה היא. פה שתלנו גן־ירק. מסביב לשלוחות־ההר רכוב לו השומר על סוסתו האבירה ודואג לבל יקרבו זרים להפריענו בעבודה המתנהלת במלוא־המרץ. חלק מהחברים שיצא לפנות בוקר בשיירת־גמלים להביא מים מהסביבה חוזר עתה מדרכו כששירה אדירה בפיו כי הגבים שוקקים מים.